

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: V. K., narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Jančou
sídlem Mikulášské náměstí 487/11, 326 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2018, č. j. MV-96422-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 1. 11. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2018, č. j. MV-96422-4/SO-2017, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“),

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-46808-20/DP-2011 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla dle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že s napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí a považuje jej za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Podle názoru žalobkyně je napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, vůči žalobkyni nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění.
3. Bližším a nikoli pouze formalistickým posouzením případu žalobkyně, měla a mohla žalovaná dospět ke zcela opačným závěrům. Žalobkyně na území ČR řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem. Žalovaná však bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně.
4. Žalobkyně tak shledala pochybení správního orgánu v tom, že je napadené rozhodnutí správního orgánu zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě podle názoru žalobkyně naplněno nebylo.
5. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a zároveň uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 12. 2018 sdělila, že zástupce žalobkyně v návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí namítá, že na území České republiky řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem, přičemž napadené rozhodnutí je přehnaně formalistické. Dále namítá nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
7. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky v období od 28. 7. 2009 do 27. 7. 2011 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, dne 21. 6. 2011 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, přičemž poslední povolení k zaměstnání Úřadu práce České republiky, které je součástí spisového materiálu, bylo žalobkyni vydáno na dobu od 22. 7. 2011 do 30. 6. 2012. Žalobkyně byla správním orgánem I. stupně výzvou č. j. OAM-46808-13/DP-2011 ze dne 30. 3. 2016 vyzvána k doložení aktuálního rozhodnutí o povolení k zaměstnání, přičemž ve výzvě byla poučena o negativních následcích neodstranění vad žádosti spočívajících v zamítnutí její žádosti dle zákona č. 326/1999 Sb. Uvedenou výzvu žalobkyně převzala dne 23. 5. 2016, avšak specifikované nedostatky žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu neodstranila.
8. K nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že v případě, kdy je zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému

pobytu z důvodu nedoložení dokladu na výzvu správního orgánu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, není zákonnou povinností správního orgánu posuzovat zásah uvedeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Žalovaná podotkla, že žalobce ani nijak podrobněji nerozvádí dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V žalobě pouze uvádí, že „*shledává pochybení správního orgánu v tom, že je napadené rozhodnutí správního orgánu zcela nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce*“. Takto obecně formulované tvrzení nelze zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí.

9. Žalovaná uzavřela, že souhlasí se zamítnutím žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť na výzvu správního orgánu žalobkyně nedoložila doklad, na základě kterého by bylo možno ověřit údaje uvedené v žádosti.
10. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).
12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalobkyně i žalovaná souhlasily.
14. **Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.**
15. Soud na úvod poznamenává, že žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala dne 28. 6. 2017 pouze blanketní odvolání, ve kterém uvedla, že jej odůvodní ve lhůtě 30 dnů. Dne 24. 7. 2017 byla žalobkyni doručena výzva k odstranění vad podání (odvolání) a byla jí poskytnuta lhůta 5 dnů k doplnění náležitostí odvolání uvedených v § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně však vady odvolání neodstranila a odůvodnění nedoplnila. Žalovaná tedy v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala soulad prvoinstančního rozhodnutí a správního řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy.
16. V rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 - 90, Nejvyšší správní soud upozornil, že „*řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrné, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkání možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměruje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti*“. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, Nejvyšší správní soud připomenul, že „*je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové*“.

Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS)“. Tyto závěry je možné plně vztáhnout i na formulaci žalobních bodů s tím, že důvody musí směřovat proti napadenému rozhodnutí. Řízení před soudem není pokračování správního řízení. Správní řízení je pravomocně skončeno a soud má povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Čím obecnější žalobní bod je, tím obecnější je rovněž přezkum napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobce uvedla jen velmi obecné námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí, přepjatý formalismus a nepřiměřený zásah do žalobčina soukromého a rodinného života, aniž by specifikovala, v čem konkrétně toto spatřuje. Soud tedy k námitkám uvádí následující.

17. Podle § 46 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byl cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání mj. povinen předložit rozhodnutí o povolení k zaměstnání nebo rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání.
18. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců: *Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
19. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že: *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
20. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně podala dne 21. 6. 2011 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Prvoinstanční orgán usnesením ze dne 3. 4. 2012, č. j. OAM-46808-6/DP-2011, řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil, neboť doklad o zajištění ubytování jako podstatná náležitost žádosti trpěl vadou. K podanému odvolání žalovaná rozhodla, že prvoinstanční orgán posuzoval doklad o zajištění ubytování z obsahového hlediska, tzn., meritorně se zabýval skutečností, která měla vliv na udělení požadovaného povolení, bylo tedy jeho povinností rovněž žádost meritorně rozhodnout, nikoli řízení procesně zastavit. Rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2015, č. j. MV-122972-3/SO-2012 bylo usnesení o zastavení řízení zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V rámci nového projednání žádosti žalobkyně doložila nový doklad o zajištění ubytování. Výzvou ze dne 30. 3. 2016, č. j. OAM-46808-13/DP-2011 (dále jen „výzva k odstranění vad žádosti“), byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti, tj. k doložení aktuálního rozhodnutí o povolení zaměstnání či rozhodnutí o jeho prodloužení, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy, neboť žalobkyně k žádosti ze dne 21. 6. 2011 předložila rozhodnutí Úřadu práce o povolení k zaměstnání pouze na dobu od 22. 7. 2011 do 30. 6. 2012. Žalobkyně požadované rozhodnutí nedoložila.

21. Správní orgán postupoval v souladu s obecně přijímanou zásadou, že správní orgán v prvním stupni rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Jelikož žalobkyní předložené rozhodnutí o povolení zaměstnání pozbylo platnosti k 1. 7. 2012, bylo v zájmu žalobkyně, aby správnímu orgánu předložila aktuální rozhodnutí o povolení zaměstnání či jeho prodloužení. Tento závěr vyslovil též Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 20. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019 – 34: „*Správní orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. S ohledem na povahu řízení zahajovaného na žádost bylo na stěžovateli, aby správnímu orgánu dodal aktualizované podklady.*“
22. Správní orgán I. stupně podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti, specifikoval, jaké doklady je třeba doložit, když mj. uvedl, že je třeba „předložit originál či ověřenou kopii rozhodnutí příslušného úřadu práce o povolení k zaměstnání nebo o prodloužení povolení k zaměstnání s platností od 1. 7. 2012 na dobu předpokládaného pobytu na území České republiky.“ Zároveň byla žalobkyně poučena, v jakých případech není nutné rozhodnutí úřadu práce předkládat, přičemž v takových případech je nutné předložit doklad prokazující tuto skutečnost. Žalobkyni byla k odstranění vady žádosti stanovena lhůta 10 dnů. Zároveň též byla poučena, že pokud na základě této výzvy v určené lhůtě neodstraní specifikované nedostatky žádosti, správní orgán žádost zamítne. Z výzvy je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně dostal své poučovací povinnosti, když ve výzvě uvedl, jaký nedostatek má podání a jakým způsobem ho lze odstranit, a také jaké jsou důsledky nevyhovění výzvě.
23. Nedoložení potřebných dokladů řešil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výše citované právní úpravy nutně plyne závěr, že za situace, kdy stěžovatelka předložila pouze takové doklady, z nichž nebylo možné ověřit splnění jedné z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (tedy podmínku trvání stejného účelu pobytu, tj. studium ve smyslu směrnice a § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), pak správní orgán neměl jinou možnost než žádost zamítnout a povolení neudělit. Citované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu provést správní uvážení, zdali povolení udělí, či nikoliv. Správní uvážení orgánů veřejné správy totiž přichází do úvahy v situaci, kdy příslušná právní norma nespojuje s existencí určité právní skutečnosti jediný konkrétní následek. Opakem správního uvážení je vázanost, jež se uplatní v tomto případě a která subjektu veřejné správy neumožňuje vlastní rozhodování, nedává mu k této činnosti prostor a s naplněním zákonem vyžadovaných podmínek přímo spojuje nutnost určitého přesného řešení. Správní orgán je na základě zásady zákonnosti vázán zákonem a jinými právními předpisy, tudíž jestliže mu sám zákon nedává možnost správního uvážení, nemůže se od dikce zákona odchýlit, aniž by jej tím neporušil, a nevydal tak nezákonné rozhodnutí.*“ Ačkoli se Nejvyšší správní soud vyjadřoval podkladům pro povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia, lze jeho závěry vztáhnout i na dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, neboť v obou případech zákon stanoví, jaké doklady je k žádosti nutné doložit, přičemž s jejich nedoložením jsou spojeny tytéž následky. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, pokud žádosti v souladu s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevyhověl, resp. ji zamítl.
24. Žalobkyně namítala přepjatý formalismus správních orgánů. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž poznamenal, že: „*Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž*

krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody.“ Ani v nyní řešeném případě žalobkyně takový postup nenavrhuje a ani zdejší soud neshledává důvod napadat rozpor dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců s ústavními předpisy. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

25. Další žalobní námitka směřovala k (ne)přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. V rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 230/2018 - 36, Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobném případě k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života uvedl, že „zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek nestanoví, vyjma některých důvodů. ... Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Úmluvy zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). ... Jakkoliv nebylo posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky správními orgány v přezkoumávaných rozhodnutích výslovně vypořádáno, nezakládá to jejich nepřezkoumatelnost, neboť z povahy projednávané věci je zřejmé, že stěžovatelce v důsledku neudělení přechodného pobytu nevznikla okamžitá povinnost vycestovat, což je z kontextu daného případu zřejmé. K namítanému nepřiměřenému zásahu tak dojít nemohlo. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29, pak Nejvyšší správní soud „dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce) nepřiměřené. ... Žalovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.“ Pokud dané závěry vztáhneme na nyní řešený případ, pak je nasnadě uvést, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla nic, z čeho by bylo možné na nepřiměřenost zásahu rozhodnutí správních orgánů usuzovat. Neuvedla nic ani v řízení před soudem. Obecná námitka bez konkrétního tvrzení, v čem má být napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, tak nemůže obstát. Ani tuto žalobní

námitku tedy soud neshledává důvodnou.

26. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí, jakož i řízení jim předcházející, jsou zákonná a věcně správná, neboť žalobkyně i přes výzvu správního orgánu I. stupně k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání nedoložila aktuální rozhodnutí příslušného úřadu práce o povolení k zaměstnání nebo o prodloužení povolení k zaměstnání, které bylo nezbytné pro posouzení její žádosti. Správní orgán I. stupně neměl jinou možnost než žádost zamítnout a povolení neudělit. S tímto postupem se ztotožnila i žalovaná, když odvolání žalobkyně zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Soud neshledal ani žádná pochybení procesní, která by měla na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

Rozhodnutí soudu

27. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

28. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 17. června 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu